

Marius von Mayenburg

VATRENO LICE

Naslov izvornika: *Feuergesicht*
S njemačkoga preveo: Dubravko Torjanac

OSOBE:

Otac
Majka
Olga
Kurt
Paul

Kurt: Mogu se sjetiti svog rođenja.

Olga: Ma ne možeš.

Kurt: Ma mogu.

Olga: Ma čak se ni ja ne mogu sjetiti tvoga rođenja.

Kurt: Pa kad nisi bila tam'.

Olga: Već sam se iskobeljala iz onog najgoreg: preturila sam to prek' glave. Sad još zadnji put dumam o tom, tak' da znam: to je prošlo. Prva se sjebanost zaboravlja, ono kad pripadaš majčinu tijelu. Zatim idu poniženja, ima fotografija: sisonja, slinava ameba. U nekakav otvor na tijelu majka gura svoju cicu, a u isto vrijeme iz svih ostalih curi nešto gnojavo, mokro, i sve šprica. Do vrata ko paket sva u plastici, a prek' vrata sve curi na bradlek, metnuli ti bradlek da te ponize, ko zastavu. A ak' višeš jer ti je pun kufer tog dreka, s novim sluzavim sranjem začepi ti gubicu, dok se s tim kašastim bljuvotinama konačno ne zadaviš, dok konačno nije mir. A to je tek početak. Preturila sam to prek' glave.

Obitelj jede.

Kurt: Netko se posjekao?

Otac: Nije. Netko se posjekao?

Kurt: Zahod je pun krvi. Sve po pločicama, i već je netko ugazio, cipelom rebrasta dona.

Otac: Ah. (*Ispusti nož i vilicu.*)

Olga: Ja nisam.

Kurt: A što?

Otac: I 'ko sad to ima na potplatu?

Majka: To je od mene.

Kurt: Jesi li bolesna? Ona je bolesna?

Majka: To je normalno.

Kurt: Meni to ništ' ni' normalno.

Majka: Pa moraš to znati.

Kurt: A što ja to moram znati?

Otac skida salvetu koju je imao oko vrata.

Otac: To bi bilo to. S jelom smo gotovi. A sad ćemo razgovarati o higijeni.

Majka: Ak' ne zna, mora mu se objasniti.

Kurt: Što ak' ne zna?

Otac: Da si obrisala, on sad ne bi tak' glupo pitao.

Kurt: E onda više ne želim ni znati.

Olga: Žene krvare jednom na mjesec, to sam ti već pokazala. Kod nje je to isto tak'.

Majka: Ti s tim nemaš baš ništ'.

Olga: On to već zna. Samo je prestrašen.

Otac: A što će drugo? Ideš na zahod, a tam' po pločicama ko da je netko nekoga klao.

Kurt: E sad dosta s tim.

Majka (*istodobno ocu*): Ne pričaj o tom tako. Dogodi se to.

Otac: A nama je to kao zgodno? Jesi mislila, nama je to kao zgodno, ha?

Majka (*Kurtu*): Da ti to ne znaš u svojim godinama.

Otac: A morao bi znati kraj ovakvog reda u kući.

Kurt: Ništ', ništ' ja neću znati. (*Ustaje od stola i odlazi.*)

Majka: Moraš još jesti.

Kurt: Ništ' ja tu više ne moram.

Olga: Ma vi ste fakat ono zadnje. (*Odlazi za Kurtom.*)

Majka: Pa je l' ti njih vidiš.

Otac: Daj to barem sad obriši.

Kurt: Probao sam sve. Benzin za čišćenje, ljepilo od brašna, terpentini, ulje. Eksperimentirao sam sa salitrom, sumporom i šećerom. Mogu ti od kutije šibica napraviti bombu. Ima tisuće mogućnosti. Samo sve mora biti jako čvrsto zamotano. Jako čvrsto zamotano.

Olga: Ono najgore sam prošla i želim sve zaboraviti. Najedanput se razbistri u glavi i tijelo postane lagano. Više im ne gledaš ispod brade, već u facu. I ak' je tak' da moraš tresnuti, fino ih možeš tresnuti u te glupe face.

Kurt na Olginu krevetu.

Kurt: Olga, sad sam to sanjao. Čist' jasno bilo je ono s rođenjem. Sanjao sam o vlakiću iz kuće strave u lunaparku, ja sjedim u vagonu i vlakić naje'nput trzne i pojuri, grmeći juri prema nekakvim vratima, vrata se otvaraju i sve postaje crno, a okolo svijetle šarene žarulje iz očiju onih lutaka strašila, one se miču s onim svojim motorima, i smrdi po truleži. Al' sad više ništ' ne znam.

Olga: A daj. Ma mrzim to. Pa spavam.

Kurt: Je l' rođenje to sad il' ono poslije, ma daj čekaj, ono kad vagon stutnji van i kad je opet svjetlo, a ja ko oslijepio?

Olga: Ti još spavaš. 'Ajde dodi, tu legni.

Kurt legne k Olgi.

Pa ti si sav moker.

Kurt: Plodna voda. Pa o tom ti pričam sve vrijeme. Čovječe! Prespavat ćeš ono najvažnije.

Olga: Mir sad s tim tvojim rođenjem. To je bilo davno.

Onda smo svi još bili neandertalci.

Kurt se prestravi.

Kurt: Trbuh ti je tako mekan.

Olga: Je.

Kurt plače.

Ne treba plakati, mali. Svi su trbusi mekani.

Kurt: Zaboravio sam. Sad sam sve zaboravio.

Olga: Ma, boli te. Svoje rođenje možeš zaboraviti, ono ti više ne treba.

Majka: Što sam ti ono htjela reći?

Olga: O ne.

Majka: Ti ćeš uskoro biti zrela žena.

Olga: Mama. Ja ne želim voditi ovaj razgovor.

Majka: Ali ja želim voditi ovaj razgovor, jer mi je kao majci važno reći ti to, a tebi je kao kćerki još važnije poslušati. Reći ću samo jedanput. Kao žena ženi.

Olga: Ja to znam.

Majka: Muški prije svega žele samo jedno.

Olga: Da. Mene.

Majka: Što?

Olga: Svi muški žele samo mene. Zato treba bit oprezan, jer svako muško, čim ga samo pogledam, spušta hlače i već je na meni. To ide brže neg' što stignem i primijetiti. Već sam vodila ovaj razgovor. S tatom.

Majka: A tak'. Al' ja ću tebi nešto drugo reći. Znaš, ti si baš od onih mršavih, i svi te muški neće htjeti. Al' ak' kojem daš, a ja mislim da ti ništ' nećeš htjeti propustiti, mršavica kakva jesi, onda moraš biti spremna. I zato treba razgovor, žene sa ženom, jer će ti inače tu bit dijete, a to si nitko ne želi, i to košta, u tom slučaju to košta nas.

U kupaonici.

Olga: Što buljiš?

Kurt: Ne buljim.

Olga: Nova je, šulja.

Kurt: Da.

Olga: Pripijena, uz tijelo. Sviđa ti se?

Kurt: Ne znam.

Olga: Pa što onda buljiš?

Kurt: Ne znam što je ovo.

Olga: Trebao bi se obrijati.

Kurt: Ništ' ja ne bih trebao.

Olga: Imaš dlake na licu. Posred lica rastu ti dlake iz

glave. Pogledaj u ogledalo.

Kurt: Ne vidi se skoro ništ'.

Olga: To je važan trenutak. Nasapunat ću ti i obrijati bradu.

Kurt: Ja se nikad neću brijati. Ni mirisati ko nekakav tata, a ne.

Olga: Ti mirišeš ko Kurt, al' s ovakvim dlakavim licem izgledaš ko da si bolestan. Moraju proč te dlake, koje su se tak' podmuklo probile. Sjedni.

Posjedne ga na stoličicu i stane ga sapunati.

Kurt: Ali samo ovaj prvi put.

Olga: Mirno s ustima, inače ću ti nasapunati jezik. Što si me tak' pogledao?

Kurt: Pa ne trebam ja sad šutjeti?

Olga: Točno. Sad ću ja pričati. Zablenuo si se, jer još malo pa si tam' gdje treba bit. Jer si počeo mislit za što bi dobro moglo bit ovakvo žensko tijelo kakvo ja sad imam. I da je tu nešt' među tvojim nogama, miran budi, što bi k tomu išlo, što odsad 'oće bit za nešto što ni' sam' to: pišuckati po zahodu, to je sad posve nov osjećaj tu u tvojim preponama. A ja sam ga stvorila, jer sam obukla svoju novu šulju koja mi se napeto spušta prek' trbuha. Mir. To ti je zapelo za oko, a kroz oko direktno do pimpača. To se dogodilo pa je i logično da sam ja ko tvoja sestra sad tu s tobom i brijem ti bradu, sad kad ti počinješ bit muškarac.

Kurt: Pjena je suha. Grebeš me.

Olga: Gotov si.

Majka: Opet si budan?

Otac: Hm.

Majka: Što je?

Otac: Ništa.

Majka: Zašto onda sjediš u krevetu i svijetliš mi u lice?

Otac: Samo sam se okrenuo.

Majka: Hoćeš se malo maziti sa mnom? To te smiruje.

Otac: Nisam još ovo pročitao do kraja.

Majka: Ah.

Otac: Još ću ovo pročitati do kraja. Pa ne mogu a ne znati što se događa. Neću dugo.

Majka: Pročitaj sutra.

Otac: Sutra je prekasno. Već je i sad prekasno.

Majka: Ne razumijem.

Otac: Pa već je prošlo dvanaest. Već je sutra. Ni' to

više taj datum, vani već nose i prodaju sutrašnje novine. Po gostionicama već znaju. Samo ja tu ležim u krevetu, i što, da se još i pravim ko da me se sve to ništ' ne tiče.

Majka: A što je to tak' važno da te se i usred noći mora ticati?

Otac: Dagmar S., dvadeset devet. Prostitutka, i ubijena. Ozljede na njezinu tijelu ukazuju na to...

Majka: Pa 'ko prije spavanja želi o tome nešt' znati.

Otac: Ja. Ja želim o tom nešt' znati.

Majka: Oduran si. Sad ni oka neću moći sklopiti.

Otac: Pratim to već tjednima. Već treća žrtva, Dagmar S.

Majka: Ja u našem krevetu neću ništa čuti o nekakvoj Dagmar S. Evo. (*Ona rastrga novine.*) Evo ti tek tol'ko da znaš što se događa.

Otac: Oh. Vrlo glupo s tvoje strane, znaš. Čista greška. (*Skuplja komade novina.*)

Majka: Ti si bolestan.

Otac: Još i svadati se s tobom noćas, e to bogme ne moram. (*Odlazi s komadima novina.*)

Majka: Hanse! Hanse! Što radiš?

Otac (*izvana*): Čitam novine.

Kurt pere zube, majka se svlači i pere krpom za pranje. Kurt pljune.

Majka: Što je?

Kurt: Neću to gledati.

Majka: Pa ja sam ti majka.

Kurt: Pa baš zato.

Majka: Mi smo obitelji.

Kurt: Ti možda. Ja ne.

Majka: Stid te je. Onda gledaj na drugu stranu.

Kurt: Mogu gledat i na drugu stranu. Al' ti svejedno gola stojiš sa mnom u kupaonici i među nogama ti je krpa za pranje.

Majka: Perem se, pa to je normalno.

Kurt: Sve je normalno što ti radiš, ti možeš reći što je normalno, ti si majka.

Majka: Što se praviš takav. Ništa ti ne radim.

Kurt: Tebi nije dosta što si mi majka, ti još moraš bit i žena.

Majka: Njegov porod: na svijet je došao prvo lijevom nogom, onda je snažno ispružio i drugu, ali se objema rukama iznutra čvrsto držao za moju maternicu. Mislila sam, sve će mi iščupati ako ga povuku van.

Stalno su mi tulili u uho, ne prestati, ne odustati, dijete je, dijete je to, ali ja više nisam znala koje, kakvo dijete. Kad sam ga poslije vidjela, stisnuo je oči i usta. Znala sam da ne spava. Prvih dana nije otvarao oči. Raširili su mu očne kapke i svjetiljkom posvijetlili u zjenice. Samo je hladno gledao u svjetlo i nije plakao. To mu je ostalo.

Kurt: Neću imat ništ' sa svim tim sranjem.

Olga: Ali moraš. Nitko to ne može izbjeći. Pa ni ja.

Kurt: Al' ti nisi takva. Tak' bolesna.

Olga: Tak' su bolesni samo starci. A i mi ćemo jednom bit takvi. Ne možeš tu ništ', svatko jednom odraste.

Kurt: Onda radije mrtav il' pijan.

Olga: A trebao bi se veseliti. Ni' to ono najgore. (*Stavi svoju ruku u njegove hlače.*)

Kurt: Što radiš?

Olga: Ni' dobro?

Kurt: Je.

Olga: Nasloni se tu ak' više ne mo'š stajati.

Otac čita novine. Olga bulji u prazno.

Otac: Evo! Opet!

Olga: Što vičeš?

Otac: Nevjerojatno. Zar to nije navjerojatno?

Olga: Što, ništ' ne znam.

Otac: Opet su jednu ubili!

Olga: Što, 'ko, koga?

Otac: Olga. U ovom gradu ubijaju prostitutke.

Olga: Aha.

Otac: I tebe tog ni' strah? Pa ti se muški po noći smucaju okolo s noževima, legnu s tim ženama u nekakav slupani auto i onda ih raspore i prstima im vade crijeva.

Olga: Hm.

Otac: I tebe tog ni' strah?

Olga: Kad nisam prostitutka.

Olga: Što blejiš.

Kurt: Ništ'.

Olga: Ti opet nešt' misliš. Vidim. Već ti se iz guzice dimi.

Kurt: A ti više ništ' ne misliš, pustila si to, sad si sfurana ko i oni. Još će te i sjebati.

Olga: Kog će oni sjebati? Što ti mo'š sve nasrati.

Kurt: Oni nešt' s tobom 'oće.

Olga: A ti? Ti ništ' ne furaš i ni u planu nemaš ništ'. Sam' tu sjediš i zuriš ko da u tom kutu ima nešt' za skužiti. I, kužiš što?

Kurt: Ti si se već privikla i zato će te sjebati. Bit ćeš ko i oni, to oni i 'oće, to im je cilj, šljakaju na tom. Na tom su već šljakali i dok su tebe šljakali.

Olga: A ti misliš da 'š bit drukčiji ak' zuriš tu i sjediš?

Kurt: Ja neću bit ko oni. Nikad.

Olga: Onda je to počelo da je sve postalo preveć polagano. Sve je trajalo. Onda se sve rasteže i teško je. Ko da ti treba jedan sat da padneš kroz prozor. Na pol' ništ' nisam mogla vidjeti, tak' sam sporo gledala. I u glavi mi je bilo isto tak' polagano. Sve su mi slike sam' iz nekakve velike, velike daljine prodirale u mozak.

Olga: Opet ti.

Kurt: Aha.

Olga: 'Oću spavati.

Kurt: Nema više spavanja. Sad moramo biti budni. Stalit ćemo se skup' i zdetonirati prek' ruba madraca.

Olga: Nikad nisi sit?

Kurt: Nema više biti sit. Moramo gorjeti i potrošiti se. 'Oću se na tebi pretvoriti u prah.

Olga: Al' onda nemoj opet zaspati i zasliniti mi jastuk.

Olga: Ti si rekla da sam ja sad žena.

Majka: Izgledaš kao žena. Da.

Olga: Ma što ja znam.

Majka: Pa pitala si me.

Olga: Al' onda je gotovo s tim da sam ja još ko dijete.

Majka: Kad do tog dođe, onda je gotovo.

Olga: Pa je l' sad il' nije? Ma dođe mi da se porigram na vas kad ste takvi.

Majka: 'Ko to?

Olga: Pa vi. Vel'ki, stari, kad govorite tak'. Jedino što iz vas ide van jest smrad vaših trulih kljova.

Majka: Al' ti baš 'oćeš bit takva, rekla si, više nećeš bit dijete, nećeš više mirisat po mlijeku, 'oćeš bit odrasla. Ti imaš probleme, Olga.

Olga: Znam. To treba mijenjati.

Majka: Spavala si s dečkom?

Olga: Pa, ne znam.

Majka: Da jesi, znala bi. A dok to nisi, ništ' se neće mijenjati, ostat ćeš dijete s prevel'kim tijelom.

Olga: Ah.

Majka pred ocem drži nešto što je zamotano u nagorjeli, pougljenjeni papir.

Majka: Ležalo je iza garaže.

Otac: A što s' ti radila iza garaže?

Majka: Čudila se.

Otac: To je novinski papir.

Majka: Koji je izgorio. Napol' izgorio. Al' pogledala sam 'nutra. A 'nutra je mrtvi kos koji je isto tak' napol' izgorio.

Otac: Novine su od prije dva tjedna.

Majka: Kos sigurno isto. I što da sad napravimo?

Otac: Baci to.

Majka: Ma da. Al' s Kurtom?

Otac: Zašto bi s njim trebali nešto napraviti?

Majka: Jer je on to učinio, iza garaže.

Otac: Ali Kurt ne gađa kosove.

Majka: O, čovječe.

Otac: Da, ma što ja znam, ma što ti hoćeš, ženo, ženo, ženo! Mrtav napol' spaljen kos u novinama od prije dva tjedna.

Majka: Što, što? Ništ'? Mi nek' ništ' ne napravimo ak' naš sin strvinu zamata u novine i pali je jer ga to zabavlja, pa je l' to normalno, rade to sva djeca, i je l' svejedno da je u garaži auto pun benzina koji može eksplodirati kad on pali mrtve ptice, ha, tvoj sin?

Otac: Sin je u pubertetu, a ptica je bila mrtva i novine su bile od prije dva tjedna. I točka.

Olga: Kurte.

Kurt: Što je. Opet si usporena?

Olga: Ne mogu dalje.

Kurt: I što da ja tu napravim?

Olga: Pomozi mi izaći iz toga.

Kurt: Ni u čem' nis' 'nutra. Sam' tu stojiš ko mila gera.

Olga: Ne mogu ni hodati. Totalno sam ko nekakva gnjecava gruda.

Kurt: Ne trebaš hodati. Stoj gdje jesi.

Olga: Moraš mi pomoći. Ti si me ufurao u to.

Kurt: Ništ' ja nisam napravio.

Olga: Sva ta sranja oko djetinjstva. Ma utopila sam se u tom. Čovjek poblesavi od tog, to je, poblesavila sam.

Kurt: Čisti drek što ti tu pričaš, kod mene ništ' ni' polaganije, ništ', u meni gori, stalno mislim da bi mi se trebalo dimiti iz ušiju, a ak' otvorim usta, ko da si kresnuo šibicu.

Olga: Ma ti. Tebi je dobro u tvom tijelu i imaš tvrdu koru. Strašno si očvrstnuo na meni. Al' ja sam se razmekšala. Skližem se u samu sebe. Sva sam već trula i raspadam se. 'Ajde, idi po lopaticu za smeće i pometi me.

Paul: Olga je posebna cura. Kad se htjela upoznati sa mnom, stala mi je na nogu.

Olga: Neću se udati za tebe. I neću tvoju djecu.

Paul: Onda se nećemo oženiti. A zaš' ne?

Olga: Ti si sam' onaj prvi koji mi je naletio.

Paul: Aha.

Olga: A to s djecom sam' je opet ista ona gadarija.

Paul: Aha.

Olga: Napol' gotovi ljudi. Dok to izađe iz gnjecavog stanja, ja sam već stara i ukočena ko leš.

Paul: Aha.

Olga: A još sam napol' i dio obitelji. To mo'š zamislit sam' ak' si i sam dulje bio dijete nekakvih roditelja, al' ja to nikome ne bi' željela.

Paul: Dakle, ja sam sam' onaj prvi koji je naletio?

Olga: Što? (*Smije se.*) Pa prvi. Pa znači i najbolji. (*Ljubi ga.*)

Olga: S Paulom sam bila u kinu. Već je više od pol' filma bilo prošlo, a ništ' se ni' dogodilo osim Paulova jezika u mojim ustima, a onda je film počeo zapinjati i vrtio se sve polaganije i polaganije, i to mi je bilo tak' nekak' forno da sam se morala cerekati tom kak' ona žena u bijeloj haljini ide po plaži i kak' drži šešir da joj ga vjetar ne otpuše. Al' ništ' ne puše. To film sve više i više zapinje, žena se skliže i skliže po platnu, sve polaganije, još polaganije, sve dok ne ostane stajati s onim svojim glupim šeširom. Ne može se više micati i zuri. I sad se brzo na njezinoj haljini pojavljuje svjetlosmeđa mrlja, i širi se, i postaje crna. I u istom trenu prokulja vatra iz njezine haljine, i curka se sva onak' iznakazi, i nešt' bijelo probije se kroz smeđu i crnu žensku, i ona nestane, pretvorena u ugljen na rubu slike, u sekundi. Onda su upalili svjetlo, Paul je otišao po još jedno pivo, a ja sam ostala sjediti i bila sam savršeno mirna. To je bio najbolji film koji sam gledala u kinu.

Kurt: Ima motor. Kad skine kacigu, kosa mu je spljoštena i izgleda ko kreten.

Paul: I?

Olga: Što i?

Paul: Kak' ti se činio moj otac?

Olga: Ma, ne znam.

Paul: Nije ti, ha.

Olga: Ma ne. Jednostavno ne znam.

Paul: Glup ti je.

Olga: Ma nije. Mislim, naprosto je otac.

Paul: Pa kad jest.

Olga: Matori otac.

Paul: Drugog nemam, nažalost. Ni ja ga baš specijalno ne šmirglam.

Olga: Al' sve to ni sa mnom ni s tobom nema baš ništ'. Ili?

Paul: A ti meni nećeš pokazati svoje?

Olga: Nema se tu šta pokazati.

Paul: Dobar dan.

Otac: Dobar dan.

Majka: Dobar dan.

Otac: A Kurt ništ' neće reći prijatelju svoje sestre.

Kurt: 'Dan.

Otac: Onda, vi ste taj Paul o kojemu se tol'ko priča.

Paul: Tol'ko priča, e je.

Majka: Ma Olga je stalno tol'ko pričala o vama...

Paul: A je?

Kurt: Nije.

Otac: A možda biste nešto popili?

Olga: Ma ne morate mu govoriti »vi«.

Otac: Oh. E, kako želite, Paule, kako želite.

Paul: Volim se s njom vozit na motoru. To je super, jer: ona se mora čvrsto držat za mene. Vidio sam to u kinu. Kad startam, mora se stisnut uz mene i onda svoje sise stišće o moja leđa. To osjetiš. Tu ti ni kožna jakna ništ' ne koristi. Fora je med' nogama imati takvu brzinu. I njoj je to super.

Paul: Olga!

Olga: Znam.

Paul: Što znaš?

Olga: Ti bi ševio onak' za prav'

Paul: Što? Ne.

Olga: Ne?

Paul: Pa bih. Fakat bih.

Olga: Pa kog vraga onda čučiš tu ko mutav konj.

Paul: Ma mislio sam...

Olga: Dobro, 'očeš onda sad, il' nećeš?

Majka: I? Pričaj mi.

Otac čita novine.

Otac: Hm?

Majka: Što je sve danas bilo.

Otac: Ništ'.

Majka: Kak' ništ'? Pa nešt' je valjda bilo?

Otac: Nije.

Majka: Prije si uvijek znao nešt' pričat. Vani si, pa vidiš, čuješ.

Otac: Pa ti nešt' pričaj.

Majka: Ne trudiš se više. Više ti ni' ni truda vrijedno.

Otac: Al' kad jednostavno ničeg ni' bilo. Usran dan. Moram ti se zbog tog još i ispričavati?

Majka: Pa onda izmisli nešto! (*Ona plače. Kratka stanka – šute.*)

Otac: Evo! Jesi li pročitala ovo?

Majka (*očajno*): Ne! A što?

Kurt: Isprobao sam sve. Najbolje je uvijek najjednostavnije: boca. Do pola napuniš benzinom. U benzinu rastopiš stiropor il' pola tube ljepila. Dopuniš lož-uljem. Onda krpu natopiš benzinom i začepiš bocu. Kraj krpe zapališ i baciš kroz prozor u zgradu. Gori ko ludo.

Paul: Što tuliš? Pa ništ' se loše ni' dogodilo.

Olga: Pa nije, baš zato. Uvijek sam mislila, kad se to dogodi, sve se mora promijeniti. Pogledaš natrag i sve je u ruševinama, tak' sam to zamišljala. Al' ništ' nije.

Paul: A daj?! Pa senzibilan sam. A nešt' sam možda trebao razbiti?

Olga: Ma moralo me rastrgati na dva komada, 'znutra, da mogu van. Al' sve je ko i prije, ništ' se nije promijenilo.

Paul: Ak' ti na to misliš, na one grubosti na koje se tipovi furaju, znaš, motori, lanci, e ja ti nisam taj, ja se na motoru sam' vozim i to je to.

Olga: Ma začepi! Kak' ti sereš, ej. Ma to s tobom nema ništ'. Baš ništ', jasno. To o čem' je meni sad frka mislit, to sve što se skupilo u meni, i to zaš' su mi oči pune suza, ma nema to baš ništ' s tobom ko ono je l' ti dobro jebeš, loše jebeš, a fakat ni s tvojim motorom – s motorom al' fakat ni na kvadrat nema to baš nikakve veze.

Paul: No. Pa onda je to super.

Kurt: Dobro si?

Olga: Zihher.

Kurt: Ma je.

Olga: Ha?

Kurt: U govnama si.

Olga: A kak' ti to znaš?

Kurt: Svi to vide. Kak' se cunjaš. Ko diditi.

Olga: Budi kuš.

Kurt: U govnama si. Bistro ko suza.

Olga: Ak' ti to tak' dobro znaš, koj' kurac onda pitaš, dupe glupo.

Otac: E to ćemo sada kak' spada. Ne ide to bez pijače. Mirno čašu.

Toči Paulu i sebi.

Olga: Zašt' ja nis' dobila čašu?

Paul: Jer mi jedni drugima već dugo govorimo »ti«. Ovo je sad stvar među nama muškima.

Otac i Paul se smiju.

Otac: Ja sam Hans.

Paul: Paul, al' vi to već znate.

Otac prijete prstom, obojica se smiju.

Ti to znaš, ti to već znaš, Hanse.

Obojica se smiju i piju. Kratka stanka – šute.

Otac: To je dobro, to je dobro da je sad još jedan muški u obitelji.

Olga: Mi nismo oženjeni.

Paul: Osim toga, imate još i Kurta.

Otac: Ma on je još u pubertetu.

Kurt: Sad to govori već cijelu godinu. Taj pubertet je za roditelje fakat nešt' strašno. A meni je to super interesantno. Majka me gladi po kosi, nakrivljene glave i milosrdna pogleda, i pri tome uzdiše, a ja znam što misli: Ah, taj dečko. Pubertet.

Olga: Pa koj' ti je?

Kurt: Ništ'.

Olga: Pa kol'ko dugo već sjediš ovak'?

Kurt: Ne znam.

Olga: Sjeo si tu kad sam otišla.

Kurt: Hm.

Olga: I sve si vrijeme ovak' tu sjedio?

Kurt: Ne znam. Pusti me na miru.

Olga: Trebaš nešto, 'oš mi reć nešto?

Kurt: Ma kakvi.

Olga: Mene si čekao.

Kurt: Jes' ti munjena?

Olga: Ideš k meni, spavati?

Kurt: Idem.

Olga: Ni' on meni drag zbog motora. A to ostali misle. On je tam' stajao sa spljoštenom kosom i ja sam pomislila, sad, i stala sam mu na nogu. Vozim se s njim. Volim kad je on ponosan. Ko klinac sa svojom igračkom. Ja znam: vruće mu je kad se čvrsto primim za njega i krv mu tuče u ušima tak' glasno da on to čuje u kacigi. To volim. To kak' to djeluje. Ništ' ni' drugo s tim motorom.

Cijelo Kurtovo lice pokriveno je bijelom masti. Njegova kosa djelomice je spaljena.

Majka: Na. Gledaj ga, gledaj ti to.

Otac: Aha. Boli?

Majka: I kak' još mo's pitat? Pa lice ne može ni pomaknuti. I kak' da ti odgovori.

Otac: Da ti napraviš nešt' tako glupo. Ja to ne shvaćam. Nedavno je jedan dečko sav izgorio u obiteljskoj kući. Igrarije vatrom. Imao si sreću.

Majka: Kak' ti opet govoriš. (*Zagrlj Kurta maskiranog kremom.*) Tvoje lice. Kak' sam' 'zgeda. Pa to ti je sad legitimacija za cijeli život.

Kurt se ne miče.

Otac: Ma popraviti će se to. (*Rukom joj obgrli ramena.*) Popraviti. Mlad je, mladome zaraste. A što kaže doktor, kad će opet moć u školu?

Majka: Školu? Kakvu školu? Gotovo je sa školom, izbacit će ga, naravno.

Majka plače. Otac je opet želi zagrliti, no odustane.

Paul: Smiješan je, taj tvoj brat.

Olga: Ne pričaj ti ništ' o mom bratu.

Paul: Ma mislio sam, smiješan mi je kak' tu sjedi s tim bijelim licom.

Olga: Tebi je to smiješno. Da je spalio lice. 'Si ti ikad osjetio takve bolove, a on ni da pisne, ni lice ne pomakne.

Paul: Pa ne može.

Olga: Smiješno.

Paul: Je. (*Kesi se.*)

Olga: 'Očeš nešt' piti? Kurte, reci nešto. Htjela bih učiniti nešto za tebe. Zašto si to učinio? Pa ti znaš s vatrom, ti znaš sve o njoj. Nitko ne zna tol'ko ko ti. (*Plače.*) Pa daj, da ne stojim tu ko budala.

Kurt: Ti imaš svog Paula. Njemu moš' nosit' nešt' za pit.

Otac: Sad su ga čopili.

Majka: Koga?

Otac: Onog koj' je klao kurve. I sad mi to nije jasno.

Majka: Što ti ni' jasno? Pa svaki dan čitaš novine da bi ti sve bilo jasno.

Otac: Al' mi ipak nije jasno kak' je moglo bit' da je to bio inženjer. Ko ja. Pravi inženjer.

Majka: Pa eto vidiš.

Otac: A što... pa eto vidiš?

Majka slegne ramenima.

Ništ' ja tu više ne vidim. Smrači mi se pred očima.

Kurt: Za vrijeme odmora ostao sam u razredu. Sam. Podigao sam pogled i gledao kako se vatra popela po zavjesi, dolje je palo ono što je izgorjelo i z'dimilo se. Išlo je brzo i mirisalo svojim mirisom. Ja sam glavu zabio u vrat i bradu stisnuo na pluća i u pucketanju osjetio veliki mir. Gore se iz požara odvaja gorući komad i jedri sve niže. Iz kutova suklja dim, odozgo plamenovi vise. Sve se to približava i liježe mi na lice. Najprije duboko udahnem zeleni oblak dima pa osjetim kak' mi se sve to staljuje s kožom. Samo još pepeo mogu stepsti s lica. Bol dolazi poslije.

Olga: Di ti je motor?

Paul: Na popravku.

Olga: Pokvaren?

Paul: Pumpa za benzin. Vergazer il' nešt' slično.

Olga: Aha.

Paul: A mogli bismo se koji put i prošetati.

Olga: Ne znam.

Paul: A sad ti nisam drag kad sam bez motora?

Olga: Pa, jesi. Jasno da jesi.

Paul: Neki vele da me voliš sam' zbog motora.

Olga: Pa uvijek ima nešt' zbog čega voliš nekog muškog. Ak' nemaš niš', niš' ni ne dobi's. Al' ti mo's bit miran. Pa motor imaš. (*Smije se.*)

Majka maže Kurtu novu kremu na lice.

Majka: Još boli? Znam da boli. Al' cendravac nisi, to ti se mora priznati.

Kurt: Ne zaboravi uho.

Majka: Kad ovo prođe, sjest ćemo svi zajedno i lije-po razmisлити što će dalje s tobom biti.

Kurt: Ne.

Majka: I potruditi se naći neku školu koja će te primit.

Kurt: Ne.

Majka: Zašto ne?

Kurt: Uopće više neću u školu.

Majka: Ne moramo sad o tome. Možeš i na zanat.

Kurt: Ne.

Majka: Al' nešto moraš.

Kurt: Pa i hoću.

Majka: Što?

Kurt: Nešto.

Majka: Da, al' što.

Kurt: Nešto, bilo što.

Paul ima masnicu na oku.

Paul: Sad sam' nikakva glupa pitanja, dobro? Posva-
dao sam se s ocem.

Majka: Sa svojim ocem?

Paul: Bez glupih pitanja. I sa šefom isto.

Kurt: Al' tukao te samo otac.

Paul: Što?

Kurt: No to mogu zamisliti.

Otac: Što ti možeš zamisliti?

Paul: Ništ' ti ne moš' zamisliti. A ne može on van?

Olga: Zašto?

Kurt: Jer ga je sram što sam tu i buljim mu u sjebano oko.

Otac (Kurtu): Mir sad. (Paulu) Paule!

Paul: Da.

Otac: Hoćeš nešt' popit?

Paul: 'Oću.

Kurt: Ma jasno je da me pokušava oponašat. Vidio je moje sprženo lice i sad misli: tu bi se još nešto moglo. Pa je dao starom zaštemati oko. Jadan poku-
šaj. Jadan.

Paul: Pa prvo je ovak' bilo, da sam ja navečer malo cugao i onda sljedeće jutro zakasnio. Kretschmer je podivljao i rekao da se razočarao u mene i da smrdim ko stara pivska bačva. I moralo je doć do sva-đe, i ja sam otišao. Dakle, on me frknul. A doma se onda nastavilo. Moj stari zderao se na mene i sad on natrag 'oće svoj novac. Posudio mi ga je, onda, kad

sam počeo kod »Elektro-Kretschmera«, prodaja brija-
ćih aparata, 'opće, ono, prodaja električne robe. Ja sam dakle za čet'ri i čet'risto kupio *Yamahu*, PDV petsto, nova registracija i tak' dalje. Moj otac mislio je da mu poslije vratim, na rate, sad imam redovita primanja. Ali sad tu ništ' više ni' redovito i morao sam prodat' makinu, al' je ispalo da za rabljenu *Yamahu* dobiš sam' tisuću petsto. I sad ja svom starom dugujem tri milje, i to je problem.

Otac: Ako nećeš spavati kod kuće, uvijek možeš doći k nama.

Paul: Hvala.

Olga: Onda, kak' je s pumpom za benzin?

Paul: Olga?!

Olga: Sve opet poštelano kak' treba?

Paul: To ni' fer.

Olga: Pa ćemo se onda za vikend otfurati u prirodu vidjeti kak' kanta ide, što misliš?

Paul: Ma prekini sad. Kad drukčije ni' išlo.

Olga: Na popravku je, ha. E viš' to, e baš je to to što mi nikak' nis' smio napraviti, meni to servirat. Ak' nemaš niš', niš' ni ne dobiš'. A sad si ga prodao.

Otac: Pa mogli bismo mu tri tisuće posudit.

Majka: Ne znam zašt' baš mi.

Otac: Pa otac ga je izmlatio.

Majka: Nek' izmlati on njega.

Otac: Ma to bi sam' bilo onak' nekak' zgodno s naše strane.

Majka: Pa ni' oženjen za Olgu. I kak' da vrati. Pa ni' zaposlen.

Otac: Šteta. E baš je to šteta.

Paul: Kak' ide?

Kurt: S čim?

Paul: Pitao sam, kak' ide. S licem, recimo.

Kurt: Kakva to usrana pitanja postavljaš?

Paul: Zašto, pa nisu to usrana pitanja.

Kurt: A ti hoćeš razgovarati?

Paul: A zašto ne?

Kurt: Sa mnom ne. Ti sa mnom ne.

Paul: Sad me i ti smatraš govnom.

Kurt: Jebote, koja pamet. Oduvijek sam te smatrao.

Paul: I, imaš kakav razlog?

Kurt: A treba ti?

Paul: Ne. Jer ti si ono dupe s kojim je moja frendica u rodu.

Kurt: Ja sam s njom u rodu još od onda kad ti nis' ni sanjao da cure nemaju pimpek.

Paul: I zato sad nitko bolje od mene ne zna da Olga nema pimpek.

Glupavo se smije.

Kurt: To ti misliš.

Paul: Ha?

Kurt: Od težih bombi, bomba s gnojem je najjednostavnija. Trebaš novine, malo dizela i vatu ili komadiće štofa. I gnoj. Gnoj staviti u vrećicu od novinskog papira. Gore vatu. Dobro stisnuti. Čvrsto zamotati, to je važno, čvrsto, to je najvažnije. Vatu natopiti dizelom. Zapaliti šibicu i ubaciti. Pobjeći i baciti se na zemlju što dalje možeš. (*Glumi eksploziju.*) Praaas!

Olga: Ne viči na mene.

Paul: A što je to rekao tvoj brat.

Olga: Što?

Paul: To ni' ništ'. To ni' ništ', ha?

Olga: A što je rekao?

Paul: Gadarije. Među vama. Perverzna sranja.

Olga: Pa mi smo brat i sestra.

Paul: A je. Vi ste brat i sestra. To već znam i ne seri mi s tim.

Olga: Mi smo prirodno bliski. Mi smo obitelj.

Paul: Pa baš tak' jako ne možete bit obitelj da je to onda prirodno, takva bliskost, mislim. Degenerično je to. Perverzno.

Olga: Nemoj tako, pazi, radije nemoj tako govoriti.

Paul: Ti si kurvica. Ustrana mala kurvica.

Olga: Ništ' mu nisi trebao reći.

Kurt: Zašto?

Olga: Sad je otišao.

Kurt: I? Pa bilo je i vrijeme.

Olga: Tak' mi je zlo.

Kurt: Nikad to nisam mogo svarit. Ti s njim.

Olga: Sad ga nema. Ja sad više ništ' ne znam.

Kurt: Ne trebaš ni znati. Podmukli gad, kakav već jest. Što je on imo tražiti kod tebe.

Olga: Ti ono ko da uvijek sve bolje znaš od mene što mi treba?

Kurt: Ponekad sam mislio da znam. Ej, ej, pa svojim

jezikom dirati tu tuđu facu.

Olga: Sad je s tim gotovo.

Kurt: Tak' i treba.

Olga: Ne znam. 'Oće me raščerečiti. O tome ti ni blagog pojma ne mo'š imat.

Kurt: Ja znam kak' je to, al' baš me boli.

Otac: Je l' to s tobom nešt' ni' dobro?

Majka: Pa naravno da s njom nešt' ni' dobro. Kak' mo'š pitat?

Otac: Pusti me. 'Oću od nje čuti. Je l' to s njom ni' dobro? Nije ti dobro?

Majka: Pa ne vidiš? Mučiš je. Zlo joj je. Ti bi to sebi morao znat predstaviti.

Otac: Pa ja to sebi i predstavljam. Al' ja nisam žensko. Ne mogu znati. Pa valjda smijem pitati.

Majka: Ponekad ne. Kopaš joj po rani.

Olga: Ma dobro, dobro je.

Majka: Molim?

Olga: Ma dobro je, tata. Ide nekak', ide.

Otac: Vidiš, to sam htio čut.

Majka: Da mirno mo'š spavat, sve je u redu za obiteljskim stolom i daj mi sad novine.

Otac: Ma mislio sam, to sam htio čut, to od nje, a ne od tebe.

Majka: A sad je od tebe.

Otac: Od mene?

Majka: Jer 'oćeš bit na miru. Nikakvih briga u obitelji. A tu ti sjedi kći i ko da će te zaraziti tim svojim zblenutim, napuštenim licem, ona je jedan bacil tu u tvojim očima. To ti smeta dok večeraš. Zato je mučiš, nju takvoga lica, sve dok ne kaže: ide nekak'. Ne ide nikak'. Ne laži mu, Olga! Reci mu kak' ti je tu porušeno, tu 'nutra, i da te bole njegova pitanja!

Kurt: 'Ajde, Olga, idemo mi.

Olga: Da.

Majka: Opet ti je uspjelo. Naša djeca više neće jesti s nama.

Kurt čita knjigu. Olga ga dugo promatra.

Olga: Što čitaš?

Kurt čita.

Što čitaš?

Kurt na trenutak digne knjigu iznad sebe, no smjestaje opet spusti. Olga ništa nije mogla vidjeti.

Olga: Dobra je?

Kurt: Tišina. Ni riječi neću čut. Moram to pročitati.

Olga: A mogu te onda bar gledat dok čitaš?

Kurt: Nemaš što vidjeti.

Majka: U jednom trenutku to se moralo dogoditi, ali kad? Ja sad više ne znam točno, al' znam da nije išlo postupno. Više ko da se naje'nput spustio ne'akav poklopac. U njegovim se očima mogla vidjeti ta promjena. A onda se to zatvorilo. Spušten poklopac.

Otac: I opet sam' tak' tu sjedi i sjedi.

Majka: I ti tu ne mo'š ništ'. Takav je kad si nešt' zabije u glavu.

Otac: Kurte! Daj se nekamo makni.

Kurt: Neću.

Otac: Pa mislim, moraš nekamo sa sobom.

Kurt: Ništ' ja ne moram.

Otac: Svi dečkovi tvojih godina igraju nogomet.

Kurt: Ne govori »dečkovi«.

Otac: Uzet ćemo loptu i...

Kurt: Ništ' loptu. I nećemo ić na livadu i nabijati loptu ko dva idiota.

Otac: Nisam ja idiot.

Kratka stanka – šute.

A možemo i nešt' drugo.

Kurt: Fakat. Ja ću ostati tu sjedit, a ti idi gdje drugdje. To bi fakat bilo ono nešt' drugo.

Majka: Ti na njega badava trošiš sve svoje očinske kvalitete.

Kurt: Pa idi se ti loptati s njim.

Otac: Ne govori tak' prosto s mamom. Ko da mi treba netko za nogomet. Ko da bi to bila kakva vel'ka stvar kad bi se ti loptao sa mnom. Al' ti se tu varaš, dragi moj. Ovo je posljednji put da ti to nudim.

Kurt: Pa onda ćeš odsad sam igrati nogomet. Ko i ostali dečkovi tvojih godina.

Olga: Sad je opet tu, taj osjećaj tu 'nutra u meni, ko da mi je tu sklupčana krepana životinja. Uvijek ko da je hladan leš na meni, i onda sam sva ko od olova. Paul je već imao jednu drugu brzinu. Al' to kužim sam' sad, kad me opet hvata ta klonulost.

Kurt (*citira, napamet ili iz knjige*): Svijet nastaje iz vatre i opet nestaje u vatri, u određenim vremenskim razmacima, u stalnoj mijeni, i tako vječno.

Kurt: Ne tuli.

Olga: Za popizdit je kak' sam sama.

Kurt: Imaš mene. Mogu ti dat sve što 'oćeš.

Olga: Al' ti si sam' mali muškić.

Kurt (*izvlači i pokazuje bocu žestokog pića*): Donio sam ovo. Isprat ćemo si mozak.

Olga: Ne. Ne opet.

Kurt: Imam grč u bulji. Moram ga sjebat, otopit. Alkoholom. Daj, ti prva pij.

Olga: Ma men' ni' takva frka.

Kurt: Je. Bolesna si.

Olga: Nisam.

Kurt: Jesi. Ti si ko ja.

Olga: Ti nisi bolestan.

Kurt se smije.

Ne smij se tak'.

Kurt se smije.

Lice ti se izobličilo kad se tak' smiješ.

Olga pije.

Otac, majka, Kurt i Olga za stolom.

Otac: Reci nešto, Kurte. Zašto ništ' ne kaže?

Majka: Ma meni 'opće više ništ' ni jasno s njim. Već cijeli dan ni bu ni be.

Otac: Jesi li bolestan?

Majka: Ni Olga više ništ' ne priča.

Otac: A nešto se dogodilo? Možda kakvi problemi?

Majka: Skup' su došli doma i odmah su išli gore u sobu. A kad sam ih zvala, ništ'. Išla sam gore, najprije u njegovu sobu, i tam' su sjedili na tepihu. Svak' na svojoj strani, i sam' su zurili.

Otac: I?

Majka: Ništ' i. Tak' sam ih pustila.

Otac: Možda su bolesni.

Majka: Da. Možda.

Otac: Jeste li bolesni? Nešto se dogodilo?

Majka: Ma pusti, ja sam isto pustila, danas više ni riječi od njih.

Otac: No, krasna večera.

Olga viče u snu.

Kurt: Olga. Što je?

Olga: Ne diraj me.

Kurt: Eeeej! Sanjala si.

Olga: Jesam, da.

Kurt: Budi mirna. (*Zagrlj je.*)

Olga: Kak' smrdiš.

Kurt: Kak'?

Olga: Ko ja. Za pobjuvati. (*Plače.*) O tebi sam sanjala. Vidjela sam tvoje lice, namazano kremom, oči ko da su ti htjele iskočiti i ništ' nisi pričao, skoro si svojim licem dodirivao moje, možda si već bio mrtav.

Kurt: Ne pričaj mi svoje gnjusne snove. Spavaj sad. Ja ću paziti.

Olga: Bolje ne. Pusti me.

Kurt: Ne budi glupa.

Olga: Nisam glupa. Strah me je.

Šutnja. Gledaju se u tami.

Kurt: Spavat ću na tepihu. (*Legne na pod.*)

Olga: Kurt.

Kurt: Što je?

Olga: Ništ'.

Kurt: Spavaj sad.

Olga: 'Oću.

Paul: Razgovarao bi' s Olgom.

Otac: To bi' i mi.

Majka: Što si učinio s njom, ko luda je što te nema.

Paul: Nemoj ti meni tak', radije pogledaj Kurta, tu divotu od vašeg sina. Bolestan je. Puštate ga sam tak', a onda se ko slijepci iščuđavate zašt' je Olga tak' čudna. A prepuštena mu je, skoro otkad se rodila.

Majka: To je kod njega čist' normalan pubertet, al' ti, ti si njoj slomio srce, da, da, srce si joj slomio.

Otac: Daj, nemoj.

Paul: Kurt spada u ludnicu, skup' sa svojim pubertetom, u ludnicu pod ključ i gotovo, jer je luđak, to ja mislim.

Olga: A što bi ti još tu?

Paul: Pričati. 'Oću s tobom malo pričati.

Olga: S malom usranom kurvicom.

Paul: Ma to se tak' veli kad čovjeku fakat pukne pa popizdi.

Olga: Ja to još nis' rekla: mala usrana kurvica.

Paul: Pa ti si žensko.

Olga: Aha.

Paul: I onak'. 'Oću se ispričati. I radi toga sam opet tu. 'Oću reći, mislim, ni' moja greška. Mislim, to da me je on tak' raspizdio, ja to još nikad nis' rekao, al' taj mali pokvareni što se trpa di mu ni' mjesto...

Olga: Aha.

Paul: Pa Kurt i jest to, zavidan je, pa on je to namjerno, jer nije htio da smo skupa. Sad sam ga ja, mislim, skužio, i ne samo zato jer mislim da to ništ' ni' između nas nego zato jer se tu ne'ko treći ubacio, zato...

Olga: A da sam perverzna?

Paul: Ma to se iščisti. Jedno si vrijeme perverzna. Onda to stane i sve bude kak' i treba bit.

Olga: A kak' da tu još nešt' bude? Kak' bi ti to, a?

Paul: Olga, pa ja se trudim. Mi jedno drugome pašemo, svi to vele. Da probamo još je'nput skup', a, što misliš?

Šutnja.

Ne bi sad odgovorila? Pa dat ću ti vremena.

Olga: Ne trebam odgovoriti. Mo'š sve što si sad rekao stavit' na hrpu i popišat se na to, to ti je odgovor usrane male kurvice.

Otac: I opet ih nema. Više ništ' ni ne jedu?

Majka: Jelo im stavljam na stepenice.

Otac: Ti jelo još i nosiš za njima, e da to meni rade. A pojedu li barem to što im ostaviš?

Majka: Prazne tanjure ostave na gelenderu. Možda sve bace u zahod.

Otac: Još malo pa će bit ko živine tam' gore.

Majka: Sam' da mi je znati kakve živine.

Otac: Punjene živine. Preparirane, sijeno, slama. Strašila.

Majka se kratko nasmije.

Majka: Nas ne trpe. Još nas manje trpe nego što se mi trpimo. Radije bi krepali od gladi nego s nama jeli.

Otac: No, pa mi se još trpimo. Maloprije si se nasmijala.

Majka šuti.

Barem još jedemo skupa.

Majka: Barem još to.

Kurt: Škola je dobro mjesto. Il' robna kuća. Teže je, al' bolje – parkiralište. Kak' to prasne, kad napraviš kak' spada. Bilo kak' bilo, crkva je zgodna.

Olga: A nećeš znati zašto sam sad s tobom, a ne više s drugima?

Kurt: Ne. Svejedno mi je, a ionak' znam.

Olga: To ti nikad nisam rekla, otkud bi znao?

Kurt: Ne želim ni znati. Al' ti želiš reći, pa onda reci.

Olga: Ništ' ne žalim reći.

Kurt: Onda nemoj.

Olga: Ne znam kud bi'. Satima stojim pred špiglom i dode mi da si zderem lice jer se ne mogu vidjet čitava. Moja brada odozdo, a otraga mjesto na glavi di mi je pletenica. Vrtim se i krivim se i uzimam dvije špigle, al' vidim se sam' u komadima. Koji put prepoznam se točno u kriš-krašu. Ne'ko, nek'va žena, koja 'zgleda baš ko ja. Buljim u sebe mutnim očima, dok se skoro ne zbljujem. Namignem si koj'put i blejim u taj tuđi pogled koji bojažljivo zuri u mene. 'Zgledam ko i svi. U ovom me gradu ima barem duplo.

Olga: Kud ideš?

Kurt: Van.

Olga: Ne'š mi reći kud?

Kurt: Ne.

Olga: 'Očeš li opet doć?

Kurt: 'Oću.

Olga: Povedi i mene.

Kurt: Neću.

Otac: Ne smiješ to uzet preozbiljno. Proći će. To je sam' faza. Mi smo, naime, pričali s jednim doktorom, ima takvih faza.

Paul: Bilo kak' bilo, mene u toj fazi nema.

Majka: A sam si kriv, ti si je doveo do te faze da je tak' puknuta, a sad cendraš.

Otac: A daj, pusti ga kad je već tu. A inače si dobro djelovao na nju.

Paul: Ma ne znam.

Otac: Sam' ti dolazi k nama, smekšat će se ona.

Paul: Ma neće, velim vam, neće tak' dugo dok je gore s Kurtom. Sve ko od kamena i betona, ma to se vidi, to se već izdaleka vidi.

Majka: On je kreten.

Otac: Pa što ak' je kreten? Ak' 'očeš ono dvoje nekak' razdvojiti, i kreten je dobar. A baš takav kreten i nije.

Majka: On to dvoje neće razdvojiti.

Otac: A' ko će onda?

Majka slegne ramenima.

A ak' gledamo na dulje, na dulje je ovakvo muško

ipak nešt' drugo od brata koji je stalno u pubertetu.

Majka: Ne znam. Ništ' više ne znam, umorna sam.

Kurt: Svi vi sebi stvarate krivu sliku o životu. Čovjek je stroj. Gorivo sagorijeva i on se kreće. Pritom nastaje toplina. Sve dok čovjek gori, živi. Mrtvac je hladan, tu ništ' više ne gori. Vrućina, vatra, to je princip, to je biološki. A ne tak' kak' vi mislite. Vi sebe vidite sam' u odnosu na drugoga, drugo ništ' ne vidite. 'Oćete se odraziti i bit drukčiji od onog drugog i mislite tak' ćete moć vidjet i nešt' od sebe samih, i onda ste tak', mislite, tu, kao postojite. A to je sve drek. Vi vidite sam' one druge. I nestajete. Tanjite se dok ne nestanete, ne mo'š više kužit 'ko ste vi sami, a 'ko su drugi. A greška je što mislite da tak' mora bit. Čovjek mora presječ sve veze i bit sam, van s tuđim mislima i sve zadihtat, više nikakvih pipaka prema van, sam' još oružje, ko meduza, slijep i zatvoren, i tko se približi, bit će spaljen, fino i mirno. Zaprt usta, zaprt uši i šljakat!

Olga: Znam da s' to bio ti.

Kurt: Što da sam to bio ja?

Olga: Koji je spalio crkvu. To si bio ti.

Kurt: Zašto?

Olga: I sjenik od prije dva tjedna isto. Sigurna sam. Kužim kak' cijelu noć ležiš pored mene i ne spavaš. I to onda kad opet nešt' zapališ.

Kurt: Ne mo'š dokazat.

Olga: Mogu. U podrumu imaš one stvari, pogledala sam u miru onda kad si po noći išo paliti crkvu. Onda ti poslije kosa smrdi po benzinu.

Kurt: I što onda sad?

Olga: Možda kažem roditeljima, il' odma' i policiji.

Kurt: Znam da nećeš.

Olga: 'Oću.

Kurt: Igramo se, ha? Što moram napraviti da mi to ne učiniš.

Olga: Povesti me drugi put.

Majka: Idi doma, napio si se.

Paul: Ne idem, stari je s čavla skinuo pušku.

Otac: Pusti ga 'nutra.

Paul: Bog, Kurte, ti sranje malo, Paul je janpi, ne bulji tak'.

Otac: Mir. Donijet ću ti čašu vode.

Paul: Koji će mi kurac voda. Hoću ševit. Imaš doma kog' za ševit?

Majka (*Kurtu i Olgi*): 'Ajde idite vi gore, sutra će mu opet biti dobro.

Paul: Kuća ko palača, jebote, a ni suhog kurca za poševit'. Aaa, Olga, sestrice, aa. 'Si se ti već ševila?'

Olga: Jesam.

Kurt: Ni' ona tvoja sestrice.

Otac: Evo vode. I šuti. Pijan si.

Paul: E 'ajd' da te još jedanput čujem. Pijan. Ja još sto godina neću bit pijan. Ko da me ti znaš.

Kurt: Ti si pijano dupe.

Majka: Mir.

Paul (*Kurtu*): E 'ajd' da te čujem još je'nput. Spizdiću ti tu bulju o zid.

Kurt: Ti si pijano govno.

Paul se smije.

Paul: Sroljo mali. Morali bi mu tu i tam' dat po guzici, tak' da sve krvari. A?

Otac: Možeš ostat ovdje preko noći. Mo'š spavat na trosjedu.

Paul: Trosjed?

Majka: Metnut ćemo ti i kantu.

Paul: Ja ne rigam. I ja spavam gore. Kod Olge.

Kurt: Tam' ti više ne spavaš.

Otac: Popij malo vode i onda legni.

Paul: Ma popišam se na tu tvoju vodu. (*Pije.*) Ma kog vraga blejite? Seronje. (*Povraća.*)

Olga: Sad bu sav porigan.

Kurt: A nema kante.

Otac: Evo ga na. Evo nam ga sad.

Majka: Idi na zahod ak' ti se riga.

Paul: Oh. Tepih. Žao mi je, tepih.

Otac: Kol'ko za čistit.

Paul: Oh.

Olga: Još bu je'nput.

Paul povraća.

Otac: Pa ne stojte svi tu ko kreteni! Kantu! Krpe! Da se to tu obriše. A s njim na zahod. Tam' nek' se do kraja zriga.

Kurt: Ja ga neću ni taknut.

Paul: Oh.

Majka dolazi s priborom za čišćenje.

Olga: 'Ajmo mi u krevet. Dođi.

Kurt: Dobro spavaj, govno jedno.

Paul: Oh.

Majka: Tu su još godinu-dvije pa odoše od kuće i onda smo opet sami nas dvoje.

Otac: Hm.

Majka: Onda ćemo opet imat vremena sam' za nas. I to natezanje s njima prestaje.

Otac: Onda ćemo imat vremena kol'ko hoćemo da u miru pobenavimo i da nam se ruke počnu tresti.

Majka: Mi smo sad već prestari za to navlačenje s djecom. Doći će neko vrijeme i onda više neć' bit toga.

Otac: A onda?

Majka: Mi osim tog' ništ' drugo nemamo za razgovarat?

Otac: Imamo. Al' otkad su to dvoje usrali stvar, ide nam bolje, jesi li primijetila? Razgovaramo više nego prije.

Majka: Možda oni sve to rade sam' za nas. Čine nam uslugu, ko prava dobra djeca. Izvode majmunarije za nas, prave se blesavi, od kuće su napravili ludnicu, još su pozvali i prijatelja Paula nek' i on izvodi, a sve da bi nas dvoje starih imali što radit. A čim izademo iz sobe, oni su opet kak' spada, rade ono što im je i posao i normalni su ljudi. Žrtvuju se za nas.

Otac: Koji put se pitam čuju li nas uopće.

Kurt (*citira*): Postoje suprotstavljene sile. One koje vode k postanku stvari zovu se sukob i borba, dok se one koje vode k smaku svjetova zovu sloga i mir.

Olga i Kurt stoje u mraku pred Paulom.

Paul: Što 'očete?

Olga: Kažemo ti jedanput u dobroj namjeri: briši. Spakiraj svoje stvari i odseli se.

Paul: Ma nemoj? Inače ideš po svog vel'kog brata? Ja ostajem, tvoji su me starci pozvali.

Olga: To ti drek vrijedi. Mi te tu ne želimo, dakle, odseli se.

Paul: Neću.

Olga: Sad smo ti jednom rekli u dobroj namjeri. Ak' i sutra još budeš tu, bit će sranja.

Majka: No, vas dva muška?

Otac: Doneseš nam nešt' za pit? Molim te.

Majka donosi dvije čaše, otac i Paul piju.

Paul dobro igra.

Majka: Ha?

Otac: Ne mogu mu ja sa svojim starim kostima parirat.

Paul: Ja sam brži, istina, al' Hans ipak ima bolji osjećaj za loptu.

Majka: To je uvijek bilo tak', to nije starost.

Paul: Idem se tuširat. (*Odlazi.*)

Otac: S Paulom mo'š pričati. Čovjek na mjestu.

Majka: I dogodilo se nešt' dobro. Kak' je Paul rigao, tak' su oni počeli pričat. On dobro utječe.

Otac: Na njih dvoje baš sad nekoliko sekundi uopće nisam mislio.

Paul je gol i drži veliku vreću za smeće punu pepela.

Paul: Na.

Majka: Obuci nešto.

Paul: Gledaj. Na.

Otac: Što na? Najprije se obuci.

Paul: Na. To je moja odjeća. I moj ruksak. Sve spaljeno.

Otac: Pa što je sad?

Paul: Prolupali su. Poludjeli do daske. Oboje. Zreli za ludnicu. Smjesta.

Otac: A daj, šuti. Što se tu zbiva? Tu stoji gologuz tip i priča da su moja djeca zrela za ludnicu? Pa što je to?

Majka: Sam mir. Spalili su mu odjeću, ništ' drugo.

Otac: Ništ' drugo?

Paul: Ne.

Otac: Ništ' drugo. Pa u kakvoj smo mi to situaciji? U opasnoj situaciji. Teror u vlastita čet'ri zida. Al' ne dam se ja isprovocirati. Ne od vas! Nakaze! Mene bi natjerali da podivljam, tko to misli, taj se zajebo!

Majka: Pa već si podivljao.

Olga: Kad poznaješ zgradu, lako je ko keks. Moju prvu kuću nismo poznavali ni on ni ja. Po noći je svaki zvuk još glasniji i ja širim oči, tak' ih širim da mi suze cure niz obraze. Kurt diže kamen, tu sad moramo 'nutra, kaže, i kamen leti prema jednoj kući od cigli. Ja mislim, pa on je razbio cijelu kuću, jer je zvuk lomljave proparao noć, ali to su samo krhotine koje padaju. Kurt je već kroz razbijeno staklo ušao 'nutra, a ja još uvijek stojim i napeto osluškujem miče li se što. Kurt me prek' zida od cigli vuče 'nutra i 'nutra mi više ne pušta ruku. Opet duboko udah-

nem, sva sam drhtava i ne znam, možda mi je i hladno, al' u glavi mi je bistro i tak' sam lagana, ma stalno bi' se mogla sam' cerekati. Stojimo, oči se navikavaju na tamu, mjesec po podu crta bijele crte. A sve oko šivaće mašine s napola zgotovljenom robom. Po stolovima rašireni štofovi, uz neke zidove visoki štenderi, sve puno bala. Još sam vani trebala na zahod, jer sam se sva tresla od uzbuđenja. Možeš se tu bilo di popišati, i na šivaču mašinu, kaže on, za dva sata tu ionak' ničeg neće bit. Opet me hvata cerek, al' ja čučnem tu di sam, na tepih, i još zurim u mustru na štofu, cvijeće i živine, one čudno zirkaju u mene, zure tak' zamotane sa svojih bala u tamu. Kurt me još uvijek drži za ruku i vrlo je ozbiljan. Ide s upaljačem k traci koja visi sa stola i odma' je svjetlo i živina se uvrće i nestaje i ja vidim kak' sjene plešu po Kurtovu licu. Onda se on i ja tiskamo kroz jedna vrata, za nama već pucketa i smrdi i pred nama je hala s puno šivaćih stolova. Sad će bit ludnica, kaže, i ja znam da sad moram otvoriti prozore. On iz vrećice vadi boce i odčepkuje ih. Smrdi, i on u grliće gura krpe. Gledam ga sa strane kak' teško i glasno diše i kak' se koncentrira, ko majstor koji popravlja ne'akav kompliciran stroj. Sad boce stoje u jednom redu na podu. Kurt uzima prvu, okrene se na brzinu nekoliko puta oko sebe i upaljač približava krpi. Daje mi, ja to sad držim u ruci i dim mi ide u lice, ja stresem glavom i bacim to od sebe, u zid. Odma' je svjetlo i vruće, to ide strašno brzo, tapeta gori, plamen baulja po balama, ja stojim i gledam, al' Kurt je već bacio drugu bocu, ona se razleti prek' jednog stola, vatra prokulja, ja već moram uzet treću bocu i sad istutnji iz mene zrak koji sam sve vrijeme zadržavala, i ja urlam za bocom koju sam bacila, ona se razbija na jednom šivaćem stroju, stolac gori i stoji usred plamenog jezerca, a Kurt baca, i ja gledam kak' pršti i puca kad boce praskaju, a oblaci plamena sukljaju uvis, i plameni vjetar prođe mi prek' očiju, ja više neću otud i čujem kak' još uvijek urlam, i ja bacam još jednu bocu i cerekam se, a da ništ' ne vidim, i osjećam vrelinu na svojoj faci i u svojoj kosi, tad mi on rukama stisne glavu i stravičnim pogledom zuri u moju facu i grize me za usta i svuda po koži, i ja se još jedanput tiho zacerekam i mislim sad sam tu, konačno sam tu. Ne znam kak' sam došla kući. Vani sam sam' tak' sjedila na travnjaku i

kužila kak' iza šajbi svijetli. On me opet držao za ruku i mi smo išli doma, ne brzo, I ni riječi više nismo te večeri progovorili.

Otac: Ideš k Ani na selo. Mo's bit kod nje cijelo ljeto i pomagati joj. Trebaju joj jaki mladi muški. I tebi će koristit ak' nešt' radiš. To je bolje neg' bez veze bit tu.

Kurt zuri.

Nišť ne moraš reći. Što se tebe tiče, sve je već sređeno. Dobit ćeš sobu na tavanu, to će bit sam' tvoja soba.

Kurt uzima čašu i razbija je.

Pa čem' sad ovo?

Kurt se počinje bučno i nasilno ponašati. Nimalo bijesno, nego mirno i objektivno.

Ne pravi nered. Pusti to. To ti nišť neće pomoć. Ideš k teti, makar sve porazbijao.

Kurt nastavlja razbijati i bacati stvari po sobi, a otac ga za to vrijeme pokušava spriječiti.

Majka: Aha.

Otac: Ostani vani, počeo je razbijat. Zovi Paula.

Majka: Da.

Otac: Prestani. Radije reci nešto. Ak' ti se nešť ne sviđa, onda radije reci nešto' prije neg' što sve razbiješ.

Paul: Luđak.

Paul nekolicinom zahvata obori Kurta na pod, koljenom mu pritisne kralješnicu i zavrne mu jednu ruku na leđa. Kurt urliče od boli.

To znaš: sve porazbijat.

Majka: Pa to ga boli, iščait ćeš mu ruku.

Paul: U ludnicu ga morate strpati. Jeste li sad konačno skužili?

Otac: Pa ja ne razumijem što je ovo.

Paul: Najprije vam mora stan razbiti da bi skužili.

Majka: Prestani sad. Smirio se.

Paul: Ja sam ga smirio. To bi mu češće koristilo.

Otac: Pusti ga. Sad više neće.

Paul: Ak' ti tak' misliš.

Paul ustaje. Kurt ostaje nepomično ležati zatvorenih očiju..

Ajde. Ustani. Ne glumi mrtvacu.

Otac: Kurte. Ustani. Imaš tu haj-haj toga za pospremit.

Kurt se ne miče. Paul ga udari nogom.

Paul: 'Ajd', radi što ti se kaže.

Majka: Ne. Ovdje nitko nikoga neće udarati nogom.

Klekne do Kurta.

Kurte. Zašto to radiš? Pa nas to tako boli.

Paul: Ma neću ja to gledat.

Otac: Idem po metlu.

Olga: Dragi Kurte. Sad je sve drukčije kad te nema. Kak' vrijeme ide, sve je hladnije i mračnije. Lijepim se za namještaj, a po noći me guta madrac. Izvana smišljaju sve što im pada na pamet. Stalno mi upadaju. Povlačim se kol'ko ide, ali baš i ne ide. Jučer su me izvukli čak pred vrata. Skoro nišť nisam vidjela. Do auta su me skoro morali nositi. Ne znam jesam li u zbilji 'opće imala noge. Odvezli su me do ne'akvog jezera i onda su se oni namakali u vodi. Sve mi je titralo tak' da nisam mogla ni gledati. Ja mislim da bi se oni veselili da sam išla u vodu il' da sam se zacerekala. Danas sam cijeli dan ostala u krevetu, mislim da sam dobila groznicu da ne obamrem, već sam ti bila tak' zahvalna. Olga.

Kurt: Draga Olga. To je dakle selo. Dobro. Dakle, o tom' ću ti pisat. Kad spavaš u travi, kukci ti plaze po ruci. Nije tak' loše kao kod kuće, al' je gore. Teta, mislim. Kad misli da spavam, popne se po štengama na tavan i stoji mi pred krevetom i gleda kak' spavam. Ja sam budan i skoro prestanem disati. Dugo tak' stoji, a onda malo uzdiše, i onda se opet spusti po štengama. Sad smo još na početku, al' ljeto će kad-tad bit gotovo i ja idem doma. Ja ću se pobrinut da nas više nišť ne rastavi. Htio sam zbrisati, al' sam nešť mislio i sad imam čak i plan. Sad ne bi bilo dobro zbrisat. Tak' ću nas skup' zašrafati da nas ni bomba neće moć rastavit. Sve će se jednom pretvorit u vatru. Kurt.

Majka: Dobro je da si opet tu. Odmah smo znali kad smo to vid'li da opet moraš doma, tu, k svojim roditeljima.

Otac: Ja 'opće ne znam što da kažem.

Majka: Kurte! Zašto je to moralo biti? Pa nunala sam te na koljenima, cijela tvoja ruka jedva da je mogla držati je'n moj prst. Kad je sve to ušlo u tebe? 'Ko te do tog doveo? Mi to nismo mogli bit. I što da mi sad s tobom napravimo? Sad te moramo predat

policiji. Moramo te štiti od sebe samog. I Olgu. Inače ćeš se uništiti. Pa reci bar sad nešto svojoj majci. Pa ne možeš bit tak' okrutan, to je nemoguće. To je poziv u pomoć, to igranje s vatrom, i ja ti hoću pomoć. Al' moraš ti i sam sebi htjeti pomoći. Mi barem imamo dobru volju.

Otac: Paula smo, recimo, odmah udaljili.

Majka: Možda mi ti mo'š objasniti i onda ću ja shvatit. Ma najviše od svega na svijetu htjela bi' da mogu shvatit zašto to činiš. Ja sam na tvojoj strani, pa ipak si ti moje dijete.

Kurt: Nemoj me dirat.

Majka: Onda i neću. Barem si sad nešto rekao. Vidjet ćeš da će sve bit dobro. Sutra idemo na policiju. Oni će ti pomoć. Svima je stalo da ti pomognu.

Olga: Ja ništ' nis' mogla. Oni su otišli u podrum dok sam spavala. Pojma nemam kak' im je to palo na pamet.

Kurt: Nema veze.

Olga: Sutra ideš na policiju. Zatvorit će te, a to ne ide.

Kurt: Nema veze. Ja već znam što ću. Idi po čekić.

Majka: Hanse! Hanse! Probudi se!

Otac: Što je?

Majka: Netko je u sobi.

Otac: Ha?

Majka: Netko je tu.

Otac: Ma glupost.

Majka: Ma je. Upali svjetlo.

Otac: Ah. (Pali svjetlo.) Što vi tu radite?

Majka: A to ste vi?

Otac: No, 'očete li konačno reć nešto? Kasno je.

Majka: Ne žele govoriti. Samo gledaju.

Otac: Idemo u kuhinju.

Majka: Ko lutke od voska.

Otac: Da obučem mantil.

Kurt: Drž' ga.

Kurt (citira): Bit će to sud vatre nad svijetom i nad svim stvarima na svijetu. Vatra je razum i upravlja svim stvarima. Izbit će vatra i sve će zahvatiti sudeći. Sjest ću i čekati.

Paul: Čuo sam kak' ljudi pričaju o podmetnutim požarima, a mogao si ih i vidjeti, čak i osjetiti dim. I

odma' mi je sinulo kad sam onda tam' stajao s vrećom za smeće punom pepela od mojih stvari, sinulo mi je, te kuće, to su bili Kurt i Olga. I rekao sam roditeljima, pa to kod vas smrdi po benzinu, sam' to, ostalo se dogodilo samo po sebi. A znao sam i to da su oni skupa zapalili kuće. Olgi su oči tak' iskrile i tak' se tresla, najradije bi mi drito u lice rekla da je to bila ona. Ja sam znao da je to bila i ona, a ne sam' Kurt. Al' ništ' nisam rekao.

Olga: Reci nešto.

Kurt: Ne priča mi se.

Olga: Tak' je tiho.

Kurt: To moraš 'držat.

Olga: To je najgore: kad svi spavaju. Onda čujem kak' mi vlastita krv šumi u glavi. Draže mi je da govorim. Kad se svađaju, onda ja dobro. Sad, kad je tak' tiho, bojim se spavati. Oni bi mogli bit u sobi. Zatvaram oči: šuš tu, šuš tamo, i otvaraju se vrata ormara, i oni su 'nutra, lijevo i desno med' našom odjećom, u mraku, bijelih očiju, i tak' te 'zbliza gledaju da se prestraviš.

Olga: I što sad?

Kurt: Ništ'. Zaključat vrata.

Olga: U kući je tak' tiho.

Kurt: Ništ' ni drukčije nego prije.

Olga: Nešto jest.

Kurt: Oni su već i prije bili mrtvi. Sad će ostat ležat i krv će im kapat na madrace. Jedva da ima razlike.

Olga: Sad pod više neće cvilit ko kad su se oni po noći šuljali na zahod.

Kurt: Toga nikad ni' bilo.

Olga: I njihovo brbljanje za jelom kad nam pokušavaju nešt' reći. Toga sad nema.

Kurt: Toga nikad ni' bilo. Toga već dugo ni' bilo i ja sam na to skoro zaboravio. Uskoro ni ti više ništ' o tome nećeš znati.

Olga (govori u snu): Ne umire. Nis' je dobro lupio. Sad ne mo'š prestat, moraš je do kraja. Neka prestane vriskat. Daj. Ne mo'š je do kraja. Još se miče. Još se trza. Je'nput blago i dvaput jako.

Zvoni.

Paul: Heej!

Olga: To je Paul.

Kurt: Ne otvaraj.

Olga: Možda nam pomogne.

Kurt: Ne treba mi pomoć.

Olga: A možda meni treba.

Kurt: Nama nitko ne može pomoć. Nemaš tu što spasit.

Paul: Olga?

Olga: Da.

Kurt: Tišina.

Paul: Kurta su već odveli?

Kurt: Reci da jesu.

Olga: Jesu.

Paul: I sama si?

Kurt: Reci da jesi.

Olga: Jesam.

Paul: Pustiš me 'nutra?

Kurt: Nitko ne ide 'nutra. Reci mu to.

Olga: Znam sama što mu 'oću reć.

Paul: Nešto si rekla?

Olga: Ne.

Paul: Smijem ući?

Kurt: Ak' ga pustiš, sve leti u zrak.

Olga: Ne.

Paul: Ti to sa mnom pričaš? Još je netko tu?

Olga: Nije.

Paul: Pa onda? Smijem ući?

Olga: Ne.

Paul: Mogu doć kasnije?

Olga: Da.

Kurt: Ne. Zašto si rekla »da«?

Olga: Ne znam. Zlo mi je. Sad je otišao?

Kurt: Jest.

Kurt: Kad čovjek umre, mrtav je. Hladan. A ostali znaju da je najbolje staviti ga u vatru gdje će izgorjeti. Tko sam više ne jede, biva pojeden, tko sam više ne spaljuje, biva spaljen.

Olga: Kurte!

Kurt: Da.

Olga: Gladna sam.

Kurt: Pogledaj u ostavi.

Olga: Tamo nema više ničeg.

Kurt: Pij vodu. Ja je pijem od jučer.

Olga: Ne možeš dugo tak'. Umrijet ćeš samo od vode.

Kurt: Tak' dugo više ni ne moram.

Olga: Tu je loš zrak. Bolesna sam od toga.

Kurt: Moraš izdržati. Ja i tebe moram izdržati.

Olga: Al' ne više dugo. Jer ćemo se inače pojest.

Kurt: Pa što ovaj tu radi?

Olga: Ja sam ga pustila. Mislila sam da spavaš.

Paul: Gdje su vam starci?

Kurt: Nema ih.

Olga (istodobno): U spavaćoj sobi.

Paul: Već spavaju?

Olga: Ne.

Kurt (istodobno): Da.

Paul: Što onda? Mogu razgovarat s njima?

Kurt: Ne.

Paul (doziva): Hanse? Pa jeste mrtvi?

Olga: Pa jesu mrtvi.

Kurt (istodobno): Njih sad nitko neće probudit.

Olga: Meni je tak' zlo.

Paul: Kak' izgledate! I tu smrdi. Pa zašto ne otvorite prozor?

Kurt: Tu ništ' neće uć. Tu je sve zatvoreno.

Olga: Izvuci me odavde.

Paul: Da. Al' zašto? Pa što je?

Kurt: Sad imaju tebe.

Paul: Tko?

Olga: Povedi me, tu više ništ' ni' zdravo.

Kurt: Sad imaju tebe.

Paul: 'Oću razgovarat s tvojim roditeljima, odma'.

Kurt: Idi u spavaću sobu i probudi ih.

Paul: To i hoću, vi ste oboje kreteni.

Olga: Kurte!

Kurt: Kuš. Ak' si preslaba, onda budi kuš i briši s njim. Ja ću se i sam snaći.

Paul se vraća blijed ko krpa.

Olga: On ih je zatukao. Vrebao ih je s čekićem i zatukao ih je. Jer nije htio na policiju. Ja nisam mogla ništ', zaključao me u sobu, izdaleka sam ih čula kak' vrište, ja nisam ništ' mogla, šakama sam lupala po vratima i zvala sam, onda je on došao i tukao me je, držao me zatvorenu, već danima ništ' nisam jela, moraš me odovud izvuc', sve opet mora bit dobro, ja sam već skroz bolesna.

Paul: Dođi. (*Odvodi je.*)

Kurt: Idite, idite vi. Sam' vi idite po tu vašu policiju. (*Viče za njima.*) Bila je greška, Olga, ti si bila greška. Biti jedan, prerezat sve i stisnut sve, stisnut i dobro zamotat'. (*Dok izgovara sljedeće rečenice on sprijeda na pozornicu donosi nekoliko kanistara s benzinom i izlijeva ga posvud.*) Moje rođenje, dakle: između njezinih nogu spazio sam svoju majku, bauljam nizbrdo, najprije na stranu, zatim nosom točno k cilju. Bila je naje'nput čet'ri tone lakša, a onda ju je nešt' snažno cuknulo gore. Znala je da to traje četrestri sekunde, zato je brojala, moja mama. Kod četrestri je prestala. Ćorak, promašaj, mislila je. U toj sekundi naje'nput se pojavilo blještavo svjetlo i moja majka vidjela je nekakvu kružnu zračnu masu, koja je najprije sunula uvis, a onda nestala sa strane, ko da se kakav prsten odvojio od kakvoga planeta, al' onda je taj prsten odozdo krenuo k njoj. Ne'akav val zraka zavitlao ju je uvis, a onda sekundu poslije drugi udarac, reflektirajući zračni val, mislila je. Sad više ništ' neće doći, zadržati mir. Posvuda su se rasplamsali požari, previše njih, nije ih mogla ni prebrojat. Brzo se digao stup dima, u sredini plameno crven, i gore se raširio ko da je naletio na strop. Tak' je to bilo kad sam se ja rodio. Sve sam zapamtio.

Samog je sebe polio benzinom i sad iz kutije uzima šibicu i kreše je.